

Гидке каченя (скорочено)

Ганс Крістіан Андерсен

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Було літо. Біля каналу, що оточував старий хутір, росли лопухи, у який сиділа на гнізді качка. Яйця, на яких вона сиділа, почали тріскатись одне за одним, та найбільше яйце досі лежало. Стара качка, яка прийшла провідати подругу, сказала, що велике яйце – індиче, тому краще його залишити і йти вчити дітей плавати. Та качка-мама вирішила сидіти. І от з яйця вилізло велике та гидке пташеня.

Другого дня мама повела дітей до води, погане сіре пташеня плавало найкраще. Потім вони пішли на пташине подвір'я, де велике сіре пташеня прийняли дуже погано. Одна з качок скубнула його за потилицю, усі говорили, що воно погане, клювали, штовхали і глузували з нього.

Бідне каченя не знало куди подітись. Далі ставало все гірше й гірше. Згодом навіть мати казала: "Хоч би мої очі тебе не бачили!" Качки скубли його, кури клювали, а дівчина, яка годувала птахів, штовхала його ногою.

Нарешті, каченя не витримало, побігло і перелетіло через паркан. Воно опинилося на великому болоті, де провело два дні. Потім прилетіли два диких гусачки. Раптом почулися постріли, гусачки впали мертві. Ще і ще лунали постріли. До нашого пташеняти прибіг страшний величезний собака, але скоро пішов далі. Пташеня подумало, що воно таке страшне, що навіть собака не вкусив його.

Коли полювання закінчилося, каченя побігло через поля і луки, але знялася така буря, що воно мусило прибитися у вбогу хатину бабусі, яка недобачала. Бабуся жила з котом і куркою. Кота вона звала "синочком", він умів пускати іскри, коли його гладили проти шерсті. В курки були зовсім маленькі, куці ніжки, і тому її звали "Курочка-куцоніжка". Вона несла хороші яєчка, і бабуся любила її, як рідну дитину. Бабусі здавалося, що каченя – жирна качка, яка нестиме яйця. І от каченя залишили на три тижні на пробу, але яєць воно не несло. Каченя згадувало свіже повітря і сонячне проміння, йому хотілося поплавати на воді, і воно сказало про це курці. Курка порадила не думати про дурниці, а нести яйця або пускати іскри.

І каченя пішло. Воно плавало по воді, пірнало, але через те, що було таке гидке, всі тварини зневажали його. Настала осінь, і одного вечора каченя побачило відліт у теплі краї красивих птахів – лебедів. Каченя не могло відірвати погляду від прекрасних птахів і сильно закричало.

Узимку каченяті було дуже важко, воно мусило весь час плавати, щоб не дати воді замерзнути навколо себе. А коли вода все-таки замерзла, його знайшов селянин і приніс додому. Так каченя влаштувало безлад, бо боялося дітей. Йому вдалося втекти

крізь відчинені двері.

Коли прийшла чудова весна, каченя побачило три чудові білі лебеді. Воно вирішило підпливти до них і попросити, щоб заклали його, бо воно гидке. Та коли каченя підплигло і схилило голову до поверхні води, чекаючи смерті, то побачило, що теж стало прекрасним лебедем.

Великі лебеді плавали навколо нього і пестили його своїми дзьобами. В садок прибігли маленькі діти, вони кидали хліб і зерна, і найменше закричало, що з'явився ще один, найкращий лебідь. У нашого героя зашуміли крила, гнучка шия піднялася, і він на повні груди радісно крикнув: "Про таке щастя я навіть не мріяв, коли був гидким каченям!"

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу